

War with Russia

Skrevet af: **Jens Jørgen Nielsen** | Offentliggjort: 15. juni 2016

Den europæiske misere i 2013-14 med den eskalerende Ukraine-krise førte til, at USA tog over fra EU med det formål at forpurre det tætte samarbejde mellem Europa og Rusland. Derfor handler Anaconda-øvelsen i dag og hele krigshysteriet også om at styrke samlingen af EU og USA under sidstnævntes lederskab. Men samtidig øger det risikoen for en krig mellem Vesten og Rusland. I dag er der ophobet enorme mængder af militært isenkram op på begge sider af grænsen mellem NATO og Rusland.

'2017 War with Russia' er titlen på en netop udkommet bog. Den er skrevet af tidligere næstkommanderende for NATO-styrkerne, briten Sir Richard Sherriff, og forordet er skrevet af den tidligere øverstkommanderende for NATO-styrkerne James Stavridis, som var admiral i den amerikanske flåde. Bogen er fiktion, lad os understrege det, men den beskæftiger sig meget intens og virkelighedsnært med en militær konfrontation mellem NATO og Rusland. Dermed reflekterer den formentlig også en måde at tænke på, som er udbredt i det øverste militære NATO-hierarki. Opfattelsen i bogen er meget klar. Analogien mellem det nuværende Rusland og Nazi Tyskland er skarpt trukket op i bogen. Konflikten mellem Georgien og Rusland i 2008 bliver set som en parallel til Nazi-Tysklands indledende besættelse af Rhinlandet i 1930'erne. Indtagelsen af Krim er Tyskernes besættelse af Sudeterland i det daværende Tjekkoslovakiet i 1938 osv. Baltikum står efter bogens forfatter for tur for Putins angreb. Dengang i 1930'erne var vi passive og lod Hitler få for let spil, fortsætter Sherriff - men vi må stoppe den gale Putin før det er for sent, lyder opfordringen i bogen.

Foreløbigt er der bare tale om et krigsspil. Men det er militærfolk, som spiller det, som et andet Counter Strike-spil på computeren. Og der er ikke bare tale om et uskyldigt spil. De, der spiller, råder over langt de fleste våben, der findes i verden; mange NATO-folk - ikke bare bogens forfatter - taler virkelig om en rask krig med Rusland, som om det var et realistisk scenarium. Også selv om det skulle involvere atomvåben. Mange af de samme militærfolk taler om Rusland som den største trussel af alle mod menneskeheden i dag, større end truslen fra terrorbevægelser, fattigdom, klimaforandringer, Nordkorea og andet.

Selv om den nævnte bog er fiktion, og vi stadig taler om krigsspil, så er der tale om farlige spil. Skridtet fra at spille til virkelig at trykke på knappen til det måske første krydsermissilangreb er blevet kortere. I dag er der ophobet enorme mængder af militært isenkram op på begge sider af grænsen mellem NATO og Rusland, og der er store troppe udstationeringer på begge sider. 30.000 NATO-soldater holder i skrivende stund øvelse i Polen, hvor de bl.a. træner angreb på den nærliggende russiske enklave, Kaliningrad. Selve navnet på øvelse *Anaconda* er just ikke et tillidsskabende og nedtrappende begreb. Anaconda er en kvælerslange, som kan bliver op til 8-10 meter lang. Den kvæler sit bytte langsomt for derefter at fortære det. Det er tilsyneladende sådan mange i NATO virkelig tænker om Rusland.

Bag NATO-retorikken og også bag mange vestlige mediers retorik ligger der mange fejlagtige og illusoriske antagelser. For det første at en krig med Rusland vil være mulig og vil føre til stabile tilstande i Europa. En krig mellem NATO og Rusland vil føre til ganske forfærdende tilstande, og atomvåben vil efter al sandsynlighed blive involveret. Rusland er ikke en primitiv militær magt - russerne har et helt anderledes sofistikeret militær end fx Irak og Libyen. En del vestlige militærfolk mener, at NATO-landene vil kunne slå russisk militær ud i løbet kort tid og dermed forhindre

russiske missiler både med og uden a-våben. Det er en farlig antagelse, fordi det kan give den falske tryghed, at vi kan vinde en krig med Rusland.

For det andet: Er Rusland så farlig og aggressiv magt, som det ofte påstås? Ja, de vestlige medier giver stærke og følelsesunderbyggede historier om, hvor djævelsk Putin og hans russiske magtapparat i virkeligheden er. Det anses for en selvindlysende sandhed, at Rusland er aggressivt og har planer om at angribe i det mindste Baltikum og Polen og på sigt sikkert også Vesteuropa. Men vi skal snarere vende historien på hovedet. Ruslands militærbudget er otte procent af NATO-landenes samlede budget. NATO har siden 1990'erne, hvor russerne selv afmonterede det sovjetiske system, gradvist og systematisk bragt NATO's militære strukturer stadig tættere på Rusland. En russisk vittighedstegning viste et kort, hvor NATO's udvidelse og andre USA-kontrollerede baser rundt om Rusland - også i Asien - var vist. Teksten lød: Hvorfor placerer Rusland sit land tæt ved vores baser? Det vigtige spørgsmål i denne sammenhæng er: Alle udtrykker forståelse for, at ingen militære organisationer må have strukturer på den vestlige hemisfære, dvs. det amerikanske kontinent. Med andre ord, det er utænkeligt at USA vil acceptere en russisk-kinesisk ledet militærorganisation udvide med Mexico, Canada og andre amerikanske nationer. Hvorfor er det på den baggrund så forfærdeligt, at Rusland ikke ønsker en militæralliance så tæt på? Så meget mere som Rusland har historiske erfaringer for invasioner fra vest og desuden må høre de nye NATO-lande (tidligere Warszawa Pagt-lande) udtale sig ekstremt negativt og nogle endda krigsgejlende om Rusland.

Rusland reagerer defensivt på NATO-ekspansionen, lige som de reagerede defensivt i Ukraine. Det er NATO-landene, som har stærkt ideologisk inspirerede dagsordener i Rusland. I modsætning til sovjettiden har Rusland i dag ikke ideologiske dagsordener. Så hvorfor har vi denne krigsretorik og denne oprustning? Hvad er meningen med den?

Der er flere: Hvis vi ser på de strengt militære forklaringer, så ser jeg hele det anti-russiske hysteri som et udtryk for ønsket om at styrke jobsikkerheden for dem, der arbejder i dette system. Der er et omfattende NATO-bureaukrati, som tilbage i 1990'erne så udsigterne til arbejdsløshed, efter at den sovjetisk dominerede Warszawa Pagt blev opløst. Hvad var NATO's eksistensberettigelse, når den kolde krig og dens strukturer var væk? Der var kun truslen fra Rusland, som i 1990'erne udgjorde et sørgelig trusselbillede med en konstant syg og/eller fuld præsident, Boris Jeltsin som leder. Men heldigvis for NATO-bureaukratiet kom de østeuropæiske lande dem til undsætning. De holdt liv i begrebet 'truslen fra øst' og ønskede at blive medlemmer af NATO. Samtidig lykkedes det ikke - af forskellige grunde - at etablere stabile kommunikationsstrukturer mellem NATO og Rusland, så spændingerne mellem Rusland og NATO blev nærmest en selvopfyldende profeti.

Det bør også bekymre, at der stort set ikke er politiske strukturer omkring den begyndende oprustning. Det var der under den kolde krig, i hvert fald efter Cuba krisen i 1962. Der var masser af stående udvalg og andre former for diplomatisk kontrol. I vore dage fungerer 'NATO-Russia Council' næsten ikke. Det er måske det allermest skræmmende ved hele situationen. Misforståelser bliver ikke udredt, tværtimod får de lov til at eskalere, og det forøger netop risikoen for den storkrig, som ingen endnu har vænnet sig til at forestille sig.

Men hvad med det politiske niveau? Politikernes første opgave er at vedligeholde sikkerheden for den befolkning, som de repræsenterer. Hvordan er vi endt i en situation, hvor risikoen for millioner af døde og en totalt smadret infrastruktur måske for årtier - eller århundreder, ødelagt af radioaktivt forurening - er højere end nogensinde?

Skylden for det må sendes til EU. EU greb Ukraine-krisen an på en ganske inkompetent facon, og krisen eksploderede mellem hænderne på dem. Mange af EU-politikerne troede sandsynligvis, at EU's geniale legale og institutionelle system ville vinde hjerter og hjerner og dermed sikre den

stabilitet, som de selv havde tilskrevet EF og EU. Men de havde læst både Ukraine og Rusland helt forkert. Tingene løb ud af kontrol, og så var der hverken enighed, samling eller handlekraft til at få etableret holdbare løsninger på Ukraine-krisen. Al skyld blev lagt på Rusland, selv om landet havde været ret defensiv under hele krisen. I kølvandet herpå afslørede det sig, at EU heller ikke var særlig handlekraftig, da det drejede sig om at løse flygtningekrisen. Men Rusland er endnu engang blevet en ydre fjende, som skal samle et europæisk ideologisk projekt. Da Napoleon i 1814 invaderede Rusland, gjorde han det i den europæiske revolutions navn - en revolution båret af en stærk ideologi. Han skrev selv lige før felttoget, at meningen var at samle Europa - under fransk lederskab forstås. OK, der kom en samling, men det var i mod Napoleon, efter at hans *Grande Armée* var blevet udslettet i Rusland.

Den europæiske misere i 2013-14 med den eskalerende Ukraine-krise førte logisk til, at USA tog over fra EU og definerede dagsordenen. Og den amerikanske dagsorden var ganske tydelig: De ønskede først og fremmest at forpurre det tætte samarbejde mellem Europa og Rusland - og først og fremmest Rusland og Tyskland. Derfor handler Anaconda-øvelsen og hele krigshysteriet også til syvende og sidst om at styrke samlingen af EU og USA under sidstnævntes lederskab. Siemens tyske direktør for virksomhedens Ruslandskontor sagde i et interview på russisk TV, at EU uden Rusland aldrig ville blive en verdensmagt. Jeg tror, at mange i det amerikanske establishment vil være enig med ham.

For det andet har USA også den dagsorden, at Rusland skal svækkes og allerhelst have en ny USA-venlig ledelse, altså et *regime change*, som vi kender det fra en lang række lande, som USA har hjulpet til at skifte magthavere. Der er bare den lille hage ved dette regime change-projekt, at russerne reagerer modsat, nemlig ved at bakke op bag Putin. Hertil kommer, at Rusland har udviklet ganske sofistikerede våben, som i givet fald vil byde os ganske store overraskelser. Med andre ord bliver terrortruslen vand ved siden af en evt. krig med Rusland.

For det tredje vil sanktionspolitikken ikke sikre de erklærede mål, at ændre russisk udenrigspolitik og også gerne ledere - læs Putin.

Man kan stille sig det spørgsmål, om Vesten har den opfattelse, at den er i stand til at kontrollere hele verden. Verden har ændret sig markant siden den kolde krigs afslutning omkring 1990. De asiatiske lande har fået en markant større økonomisk, militær og politisk indflydelse. Man kan også undre sig over, at medierne hopper med på den anti-russiske vogn, som mange politikere er så ivrige efter at få udbredt i befolkningen. En stor del af propagandaen, som skal sikre opbakning til krigskursen mod Rusland, er simpelt hen dum og selvmodsigende. Putin er ikke så dum, at han vil angribe Baltikum. Hvorfor skulle han? Det er rent hjernesvind, at han som en gal mand vil angribe alt og alle og genoprette den gamle Sovjetunion. Der er ikke det, der ligner fakta bag denne hysteriske propaganda.

Mere end nogensinde mangler vi lederskab i de europæiske lande.